

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרפז

ערב ש"ק פ' ראה, מבה"ח אלול ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ז שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" רבקה רחל תחי

ליום הולדתה החמישית לאויוש"ט

ביום ל' מנחם-אב - אדר"ח אלול ה"י תהא זו שנת סגולות

ולזכות

אחי החייל ב"צבאות השם" פסח חיים מנחם שי

ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' אלי' וזוגתו מרת שושנה ברכה שיחיו ניומאן

נדפס ע"י זקניהם

הרה"ת ר' יהודה ליב וזוגתו מרת זיסל שיחיו ניומאן
הווי"ח ר' שמואל וזוגתו מרת מלכה שיינדל שיחיו סטראל

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי שי' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3

דבר מלכות

בודאי תבוא הגאולה בשבת זו! / משיח שיפ ראה, מבה"ח אלול החשמ'י

6

זמן הגאולה

"דאה" - את הרבי / פרשת השבוע באור הגאולה

11

המעשה הוא העיקר

להכריז ולפרסם בכל מקום / הוראות למעשה בפועל

12

ניצוצות של משיח

גודל השמחה המשפחתית שתהי' בעת קיבוץ הגלויות / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

14

כתי"ק - פרסום ראשון

סימני הטוהרה של הנפש הבהמית / צילומים נדירים מהגהת הרבי על שיחת שיפ ראה הישי"ח

ברכת "מזל טוב" לבבית

לאחד מראשי "חיילי בית דוד" הפועל בעקשנות ובמרץ בכל עניני משיח וגאולה, עמד בראש מערכת הקונטרס "יחי המלך" ב"בית חיינו" - 770 במשך מספר שנים במסירות ובהצלחה, מבחירי תלמידי התמימים

החתן התמימים **שמואל** שי' **שארף**

לרגל בואו בקשרי השידוכין עביג תחי' בשעה טובה ומוצלחת

יה"ר שייבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות, ויקבלו פני כ"ק אדי"ש משיח צדקנו "באו" ממש

ה' דער גאנצער ענין איז דאך אבער נאר סך דעם נה"א, אז לא ידע מסנו
נהת, איס סימל אין אלע זמנים דארף ער לערנען, ווארעם סוף זעקס ער
דאך חשוב מאן, און נם תלמיו סבה עמו אבער וואס סוף ענין נה"א נח"כ?
איז דעם נה"כ דארף מען סביר זיין און סהפך זיין צו תרוסה, וואס אויף
דעם זאגט ער אין היינטיקער סדרה זאח הבהס אסר תאכלו, מי תקן מ
מאכו' צו כחמ' פדי' א כחמ' סחורה.
דער אופן הכירור, אז מי זאל מענען סכתי' זיין וואס איז א כחמ'
סחורה און וואס נים, ווארעם ביידע בהסו' סטייען אין דער תורה, אויך

**לשם זה אצוה ה"ח
במחיתו דסתף צע סח' ווער'ן**

די כחמ' סמא, דהי' אז אפי' סירענדיג זיך ע"ס תורה, יקען סען אויך זיין
א כחמ' סמא-אזוי ווי דער דמכ"ן זאגט אז מי תקן זיין א נבל ברשות החורב'
הי"ח, אז עס וויינט זיך אויס אז דאך איז ברשות החורב', ווארעם באסת איז
ער דאך סובר אויף דעם סוף פון וותהכחמ'ס) איז כדי אויף צו כחתי' זיין
וואס איז א כחמ' סחורה, גים ער אויף דרזוף צוויי סמנים.
די צוויי סמנים זייבען (א. סמסרה זרסה. ב. סמלה גרה.
ככלל איז דאך אפי' בא א כחמ' אויך פראנען א ראס סיס רגליסק'
איז לכי' זאח אז מים וואס איז זיג כחרוב אל תארץ נאר סיס די רגלים,
דהי' אז מים די כחמ' נעלים דארף מען אפד-גאנצען נים ליגן אין נשיות,
ענינים ארציים, מער נים ווי סיס די כחמ' פון פעהת כפוקל כמס כפי' ה'
הסוכרה, די דער צייל'ס

אין כלל ובעל פה איז עס אפי' טעם אפי' ער
אין כלל ובעל פה איז עס אפי' טעם אפי' ער
אין כלל ובעל פה איז עס אפי' טעם אפי' ער
אין כלל ובעל פה איז עס אפי' טעם אפי' ער

§ הנה לבר זאח דארף זיין סמסרה, א הפסק' ביי'ן להאריצ'ות.
דעם די סמא דארף זיין א צוספאלענען ווי עס דעם זיך סוף אין
סמיות וועגן דעם ענין השקרות, אז בא א אסת שטייט-סער באסת ערות,
אויך די לויים כו'. מסא"כ בא א גי'ר סטייט גול סרע סער ראשו-אז' דעם
וידענען דעם אז סמסרה וואו דער היות ואור איו'ל בסיקוס איז
דאמאלס שקרות א סרון, און דערפאר איז עקר באשה זבו', מסא"כ וואו דער
היות זאור איז בריכו' איז דאמאלס דארף זיין שקרות-דערפאר איז בא א
גי'ר קדוש יחי' וכו'. נכ"ה בענין סמסרה אז די סמא דארף זיין א
צוספאלענען, נואהום-עס-רעם-גי'ך-דאך וועגן די סמא שבו' אזי' לבריאה, ס'
דארף זיין א צוספאלענען, אזוי ווי ער זאגט אין אנה"ה ה"ח איהו
והיות, אז דער אור החו איז כחק הסרכא-דהי' אין עבודה או אויך אין
דיינג ענינים ארציים זאל עס מאיר זיין אליהו, ער זאל זען אין זיי

נספליכטייט'ווי ער זאגט אין הייביקן סיעוק חניא' זאגט בעניני' אזי' לא
יסרבו מאה האסת' אז עקבי' דעם ענין סמסרה ציון זיין סמסרה
דער כווי'טער סמ'ן איז מעלה גרה הילאחר דעכאוואס עס איז דא דער
סמסרה סמא, דארף ערסם זיין מעלה גרה, אז יעדער דבר נסמי וואס ער גיים
סאן זאל ער איבערפרייען סכר סמסרה איין סאל אין נאך א סאל, צי דאס
איז פאר אים, און ווי ער זאל דעם סאן, אזוי ווי מעלה גרה וואס
די סיים איבער איין סאל און נאך אסאל, וכס"כ דארה מען סכרר זיין -
כמס פעמים כג"ל.

סימני הטהרה של הנה"ב

בקשר עם פ' השבוע הננו מביאים צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ש"פ ראה, מבה"ח וער"ח אלול ה'שי"ת (נדפסה ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 145 ואילך)

להלן פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

דער גאנצער ענין איז דאָך אָבער נאָר מצד דעם נה"א אז לא ידח ממנו נדח, איז אין אַלע זמנים דאָרף ער לערנען און האַלטען זיך בהוראותיו, וואָרום סוף סוף וועט ער דאָך תשובה טאָן, און גם תורתו שבה עמו. אָבער וואָס טוט מען מיט'ן נה"ב? איז דעם נה"ב דאָרף מען אויך מברר זיין און מהפך זיין צו קדושה, וואָס אויף דעם זאָגט ער אין היינטיקער סדרה זאת הבהמה אשר תאכלו, אַז מ'קען מאַכן אַז די בהמה זאָל זיין אַ בהמה טהורה.

דער אופן הבירור, אַז מ'זאָל קענען מבחין זיין וואָס איז אַ בהמה טהורה און וואָס ניט (שגם זה מצוה היא כדאיתא בסהמ"צ מ"ע סח. ועוד), וואָרום ביידע בהמות שטייען אין דער תורה, אויך די בהמה טמאה, ד.ה. אַז אפי' פירענדיק זיך ע"פ תורה, קען מען אויך זיין אַ בהמה טמאה. אַזוי ווי דער רמב"ן זאָגט אַז מ'קען זיין אַ נבל ברשות התורה (ד.ה. אַז עס ווייזט זיך אויס אַז דאָס איז ברשות התורה, וואָרום באמת איז ער דאָך עובר אויף דעם ציווי פון קדושים תהיו) איז כדי אויף צו מבחין זיין וואָס איז אַ בהמה טהורה, גיט ער אויף דערון צוויי סמנים.

די צוויי סימנים זיינען: א) מפרסת פרסה. ב) מעלת גרה.

בכלל איז דאָך אפי' באַ אַ בהמה אויך פאַראַן אַ ראש מיט רגלים, איז לבד זאת אַז מיט וואָס איז זי בקירוב אל הארץ, נאָר מיט די רגלים, ד.ה. אַז אפילו מיט די כחות נעלים פון נפה"ב דאָרף מען אויך ניט ליגן אין גשמיות, ענינים ארציים מער ניט ווי מיט די כחות פון מעשה בפועל ממש כפי המוכרח,

– ועל דרך וואָס מ'דערציילט אַז דער רבי (מהורש"ב) נ"ע האָט געזאָגט איינעם אַ חסיד אַ ציור און אַ עילוי ובעל כשרונות שהתעסק והתעמק במסחר הקאלאָשען: פיס אין קאלאָשען האָב איך געזעהן, אָבער אַ קאָפּ אין קאלאָשען...

הנה לבד זאת דאָרף זיין אַ פרסה, אַ הפסק אפילו בין הרגלים להארציות.

אָבער די פרסא דאָרף זיין אַ צושפאַלטענע. ויובן ווי עס רעדט זיך אין חסידות (לקו"ת ר"פ אמור ובכ"מ) וועגן דעם ענין השערות, אַז באַ אַ אשה איז שער באשה ערוה, אויך באַ די לויים איז והעבירו תער כו'. משא"כ באַ אַ נזיר שטייט גדל פרע שער ראשו. רעדט זיך אין דעם אַז דאָרט וואו דער חיות ואור איז במיעוט איז דאָמאַלסט שערות אַ חסרון, און דערפאַר איז שער באשה וכו', משא"כ וואו דער חיות ואור איז בריבוי איז דאָמאַלסט דאָרף זיין שערות. דערפאַר איז באַ אַ נזיר קדוש יהי וכו'. וכן הוא בענין הפרסא אַז די פרסא דאָרף זיין אַ צושפאַלטענע, וע"ד המבואר וועגן די פרסא שבין אצי' לבריאה, אַז זי דאָרף זיין אַ צושפאַלטענע. . . און דערפאַר דאָרף די פרסא זיין צושפאַלטען אויף דורך און דורך, עס זאָל אַנקומען נאָר אונטען אויך.

הקב"ה רוצה ובני"י בודאי רוצים - אם-כן, בודאי תבוא הגאולה בשבת זו!

בפרק חמישי דאבות - שקוראים בשבת זו כותב: "גלות בא לעולם על . שמיסת הארץ", ומזה מובן, שע"י קיום מצות השמיטה מבטלים את סיבת הגלות • ומכיון שכמה דינים דמצות שמיטה מן התורה מתחילים כבר "שלושים יום לפני ר"ה" - צריך משיח צדקנו לבוא משך זמן לפני ר"ח אלול - תיכף ומיד ממש, בעיצומו של יום השבת, שבת זו • ומי מעכב בידו?!... הקב"ה רוצה להביא את הגאולה, ובני"י - בודאי רוצים שיהי' "דאלאי גלות", ומכיון שכן, בודאי תבוא הגאולה תיכף ומיד, ובכפשוטות - בלי שום "פשט'לאך" - בשבת כ' ראה שנת תשמ"ו... • משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ו - בלתי מוגה*

א. בפרק חמישי דאבות - שלומדים בשבת זו - כותב¹ ש"גלות בא לעולם על . . שמיסת הארץ".

ענין זה - יש לעורר אודותיו בחודש אלול דשנה זו:

מכיון ש"קרבה שנת השבע שנת השמיטה" - כלשון הכתוב בפרשת השבוע² - יש לעורר ולעודד ולזרז אודות כל ההכנות הדרושות

(* השיחה מובאת בזה בעמדתנו ערב שנת השמיטה הבעל"ט (ה'תשס"ח).

(1) משנה ט.

(2) טו, ט.

לקיום מצות השמיטה בארצנו הקדושה, שהרי [נוסף לכך שבחודש אלול מתחילה ההכנה לשנה הבעל"ט, שלכן, מנהג ישראל שמר"ח אלול נוהגים כבר לכתוב באגרת ברכת כתיבה וחתימה טובה³, מודגש הדבר ביותר בנוגע לשנת השמיטה, שהרי] כמה פרטי דינים מתחילים כבר "שלושים יום לפני ראש השנה"⁴, כלומר, בר"ח אלול.

ומכיון שקיום מצות השמיטה כרוך עם

(3) מטה אפרים סתקפ"א (מלקוטי מהרי"ל שם).

(4) שביעית פ"ב מ"ו. וראה רמב"ם הל' שמיטה ויובל

ספ"ג.

הוצאות כספיות כו' – כדאי ונכון שכאו"א יתרום מממונו, בהקדם האפשרי, ל"קרן השמיטה", אשר, עי"ז נכלל גם הוא ב"שומרי שביעית", "גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו"⁵.

ובהמשך לזה, יש לעורר גם אודות התקנה ד"פרוזבול" – בקשר לשמיטת כספים (בפרשת השבוע⁶), שנוהגת גם בזמן הזה (מדברי סופרים) הן בארץ ישראל והן בחוץ-לארץ⁷ – ע"פ מ"ש רבינו הזקן בשו"ע⁸: "כל ירא-שמים יחמיר לעצמו לעשות פרוזבול שהוא דבר שאין בו הפסד, וקל לתקן, לקבץ ג' אנשים כשרים שהם ב"ד, ולומר להם הריני מוסר לכם כל חובות שיש לי שאגבה אותם כל זמן שארצה". וממשיך⁹: "זמן הפרוזבול הוא לכתחילה בסוף הששית, לפני ר"ה של שביעית". ובהתאם לכך – מצוה לפרסם בכל מקום ומקום אודות התקנה דעשיית פרוזבול, כאמור, "לפני ר"ה של שביעית".

ב. והנה, קיום מצות השמיטה קשורה גם עם הגאולה – כמ"ש בפרק דשבת זו: "גלות בא לעולם על... שמיטת הארץ", ומזה מובן, שע"י קיום מצות השמיטה מבטלים את סיבת הגלות, ובדרך ממילא בטל גם המסובב, הגלות¹⁰.

ולכן, יהי רצון שעצם קבלת החלטה טובה בנוגע לקיום מצות שמיטה (עוד לפני הקיום בפועל) תפעל כבר את השכר – ענין הגאולה, שאז, נזכה לקיים מצות השמיטה – הן שמיטת קרקע והן שמיטת כספים – **מן התורה**.

(5) תהלים קג, כ. תנחומא ר"פ ויקרא. ויק"ד שם.
 (6) טו, א ואילך.
 (7) רמב"ם שם פ"ט ה"ג. שו"ע אדה"ז חו"מ הל' הלואה סל"ד.
 (8) שם סל"ה.
 (9) שם סל"ז.
 (10) ראה מדרש תהלים פה, ב.

ומכיון שכמה דינים דמצות שמיטה מתחילים כבר "שלושים יום לפני ר"ה" (כנ"ל) – יבוא משיח צדקנו לפני ר"ח אלול דשנה זו! ויתירה מזה – ובהקדים:

שנת השמיטה באה לאחרי ההקדמה ד"שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך"¹¹, שאז, מקיימים כמה וכמה מצוות התלויות בארץ, ולאחרי זה, באים לקיום מצות השמיטה.

והנה, בנוגע לקיום המצוות התלויות בארץ – איתא בגמרא¹²: "נתאוה משה רבינו ליכנס לא"י... כך אמר משה הרבה מצוות נצטוו ישראל ואין מתקיימין אלא בא", אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולן על ידי".

והרי הדברים קל וחומר: ומה משה רבינו, שגם ללא הכניסה לארץ היתה עבודתו בתכלית השלימות, "היום מלאו ימי ושנותי"¹³, אעפ"כ נתאוה להכנס לארץ כדי לקיים את המצוות התלויות בארץ – שאר כל ישראל, שאינם בערך לשלימותו של משה רבינו, על אחת כמה וכמה שמתאוים להכנס לארץ כדי שתהי' אצלם השלימות דקיום המצוות התלויות בארץ.

[ולהעיר גם מדיוק הלשון "יתקיימו כולן על ידי" (ולא שאקיים כל המצוות) – "דהמצוות עצמן כשהיו נעשים ע"י משה יהיו מבחי' עליונה יותר כו"¹⁴.

ויש לומר, שמעין זה הוא גם בכאו"א מישראל – מצד ניצוץ משה רבינו שבקרבו, – אשר, על ידו נפעל בכל עניני העבודה, כמ"ש¹⁵ "ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה'", היינו, שענין

(11) בהר כה, ג.
 (12) סוטה יד, א.
 (13) סוטה יג, ב. הובא בפרש"י עה"ת ר"פ וילך.
 (14) לקר"ת סוכות פא, סע"ב ואילך.
 (15) עקב י, יב.

מישראל, ויתירה מזו: רצונו של הקב"ה – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. ובפשטות – תיכף ומיד ממש, "בעצם היום הזה" – "בני ישראל יוצאים (מהגלות) ביד רמה", ובפרט כאשר צועקים "עד מתי"! – גם בשבת, כפי שאומרים בכל תפלה ותפלה: "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון", "ותחזינה עינינו" דייקא – עיני בשר, שבהם רואים את כל המשתתפים בהתוועדות...

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

לא מספיק ששומעים (ומבינים) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", אלא צריכים לראותו בעיני בשר

[.] ובשנה זו עצמה – עומדים כבר בר"ח אלול, חודש החשבון של כל השנה, אשר, הסך-הכל דהחשבון הוא: "עד מתי"!...

היתכן שבסיומם של י"א חדשים דשנת 'נפלאות אראנו', משיח צדקנו עדיין לא בא?!... ובסגנון דפרשת השבוע – "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", כל עניני ברכות, ולכל לראש הברכה העיקרית דגאולה האמיתית והשלימה – שלא מספיק ששומעים (ומבינים) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", אלא צריכים לראותו בעיני בשר, ולא רק "אראנו" בלשון עתיד, אלא "ראה", בלשון הווה, ובלשון ציווי!

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תנש"א - מוגה)

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור הקודם – "המעשה הוא העיקר" – מוקדש לעילוי נשמת החייל בצבאות השם דותן ישראל ע"ה בן - יכרלו לחיים טובים ארוכים - אברהם וסילבי שחיו ואנונו נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"ז ולעילוי נשמת שמעון בן יהושע ע"ה ומוניק בת אליהו מיארה ע"ה ת. ג. צ. ב. ה. יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שחיו

גודל השמחה המשפחתית שתהי' בעת קיבוץ הגלויות

מכיון שכל בני ישראל יתקבצו מכל הגלויות אשר בכל ארבע כנפות הארץ – קיבוץ גלויות – אזי יפגש כאו"א עם כל קרוביו שהיו מפוזרים בכל קצוי תבל, ויתירה מזו: כאו"א ימצא קרובים נוספים שעד עתה לא ידע אודותם, ויגלה להפתעתו שיש לו משפחה עניפה ומסועפת,

ונקל לתאר את גודל השמחה שתהי' אז – כפי שרואים במוחש את גודל השמחה בעת פגישת קרובים שלא ראו זה את זה משך זמן רב, ועאכור"כ – כאשר הקב"ה יגאל את כל בני"י ויביאם לארצנו הקדושה, שאז תהי' שמחה גדולה ביותר, הן על הגאולה מהגלות, והן על קיבוץ גלויות, שכל בני"י נפגשו יחדיו, בריאים ושלימים, ומתוך שמחה וטוב לבב. (משיחת יוס' ג' פ' ראה, כ"ג מנחם-אב ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

הוא רוצה רק דבר אחד: משיח 'על השולחן'!

[. .] משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "טאפארו דא פלאחו" – משיח 'על השולחן', ליד השולחן ("אויפן טיש, באם טיש")! – שמשיח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאו"! כבר מספיקה הגלות, "דאלאָי גלות", עם... כל הענינים הקשורים בזה – הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאלו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכו' – אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? תקשו קושיות, תענו תירוצים ותבארו ביאורים – לבריאות ("געזונטערהייט")! אבל ח"ו שזה יעכב את ביאת משיח! – הוא רוצה את משיח "נאו"!

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתוועד? תתוועדו כמה שעות, תנגנו ניגונים, תצאו בריקוד ותרקדו עם הילדים; יש לך תענוג בחקירה? תקשה קושיות ותלמד אודות ענינים אלו – זה לא מפריע לו, הוא רוצה את משיח צדקנו "נאו" למטה מעשרה טפחים! (תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

באותם עינים שבהם רואים את המשתתפים בהתוועדות...

[. .] עד לברכה העיקרית והכללית – שזהו רצון הרצונות, "רעוא דרעוין", דכאו"א

היראה נעשה "מילתא זוטרת"י אצל כאו"א מישראל, כשם ש"לגבי משה מילתא זוטרת"י היא"¹⁶, מצד ניצוץ משה רבינו שבקרבו¹⁷ –

ע"ד כללות הענין ד"אשר יעשה אותם האדם וחי בהם"¹⁸, היינו, שיהודי עושה את המצוות להיות מצוות, עי"ז שמכניס בהם חיות כו"¹⁹, וכידוע שציציותיו של הבעש"ט היו מתנענעים מעצמם, מכיון שקיום המצוה עי"י הבעש"ט פעלה שיהיו דבר חי בפועל ובגלוי, שלכן הי' אצלם ענין התנועה – כל חי מתנענע].

ומכיון שכל ישראל מתאווים ליכנס לארץ

(16) ברכות לג, סע"ב. מגילה כה, א.

(17) ראה תניא רפמ"ב.

(18) אחרי יח, ה.

(19) לקו"א להה"מ נה, א. או"ת להה"מ לח, ג-ד. לקו"ת שה"ש ב, א. ובכ"מ.

– הרי, אם משיח צדקנו יבוא בר"ח אלול, שוב לא יוכלו ישראל לקיים את המצוות שקיומן ב"שש שנים תזרע שדך", מכיון שבר"ח אלול מתחילים כבר כמה דינים דשנת השמיטה!

ולכן, צריך משיח צדקנו לבוא משך זמן לפני ר"ח אלול – תיכף ומיד ממש, בעיצומו של יום השבת, שבת זו (לא להמתין עד לשבת פ' שופטים, הקשורה עם קיום היעוד²⁰ "ואשיבה שופטיך כבראשונה גו"), ובפרט – לאחר חצות, "רעוא דרעוין".

ומי מעכב בידו?!... הקב"ה רוצה להביא את הגאולה, ובני"י – בודאי רוצים שיהי' "דאלאָי גלות", ומכיון שכן, בודאי תבוא הגאולה תיכף ומיד, ובפשטות – בלי שום "פשט'לאך" – בשבת פ' ראה שנת תשמ"ו...

(20) ישע"י א, כו. וראה רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב. הל' מלכים רפי"א.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

ולעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ולזכות זוג' – תבלחטי"א – מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל

ולזכות כל משפחתם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די:

אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה – לזרעא חי' וקיימא

רחל יפה בת מינדל ושושנה חסי'ה בת מינדל – לזיווג הגון

דוד יעקב בן מינדל – לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות ולזיווג הגון

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' – לברכה והצלחה בגשמיות וברוחניות

ולזכות צבי בן חי' רחל – לרפואה שלימה וקרובה

הקונטרס מוקדש לזכות התמימים השלוחים

לישיבת "תומכי תמימים – מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה

ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"

ולזכות רב הקהילה הרה"ח מרדכי ומשפ' שי' ענתי

"ראה" - את הרבי

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. "ראה" מלמד יהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של ראי'. ובלשון הירושלמי¹ עה"פ בתהילים² [שאמר היום] "אך בצלם יתהלך איש": "כל האומר שמועה מפי אומרה היא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו"³ [וכמבואר ברשימות הצ"צ על הפסוק].

זאת-אומרת: כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוטי שיחות, שזה אמנם מאוד טוב ויפה ("פיין און גוט"), אלא תובעים ממך ש"היא רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", "ראה אנכי נותן לפניכם היום": תצייר לעצמך בכח הראי' שלך איך שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה עליך: הקשב ("הער זיך איין"), "אנכי נותן לפניכם היום" לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

ב. הרי נמצאים פה כאלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – הרי ישנם תמונות מדויקות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה ההוראה: לא רק שהוא לומד את הלקוטי שיחות וחוזר על זה, אלא תובעים ממנו יותר – שיהי' באופן ד"ראה": תצייר לעצמך ותראה "כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", ושולח אותך לשליחות זו! וזה יסיר את הבלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

וישנה לכך עצה פשוטה – שיראה "כאילו בעל השמועה עומד לנגדו". ואין הדבר תלוי אלא ברצונו: שהרי יש לו כח הצירוף, וא"כ ביכלתו לנצלו כדי לצייר את הצירוף של נשיא דורנו במקום לצייר לעצמו דברים של מה-בכך!

ג. ולכאורה יכול היהודי לשאול:

הקב"ה ברא את העולם באופן כזה שבכדי לראות ("ראה") זקוקים לאור, ובאם יש חושך אי אפשר לראות.

והיות שנמצאים בגלות, במצב ש"אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה"⁴, ובפרט בחושך כפול ומכופל זה דגלות, שמדמים אותו [בכמה מקומות] לחושך הלילה – טוען הוא – כיצד תובעים ממנו שיהי' "ראה" כש"החושך יכסה ארץ"⁵; הוא רוצה אמנם לראות – אבל העולם לא מאפשר לו!

אומרים לו, שהמציאות אינה כזו; וזאת למדים מיום הרביעי (למעשה בראשית):

ביום הרביעי נתלו המאורות, "שני המאורות הגדולים"⁶, אשר תפקידם הוא "להאיר על הארץ"⁷ כמ"ש בתורה, ו"אסתכל באורייתא וברא עלמא"⁸ – מכך זה נשתלשל במציאות

(1) שבת פ"א ה"ב. שקלים ספ"ב. קידושין פ"א ה"ז.

(2) לט, ז.

(3) יהל אור – ע' קמח ואילך.

(4) שם, טו, יז.

(5) שם, טו, יז.

(6) בראשית א, טז.

(7) שם, טו, יז.

(8) תהלים עד, ט.

להכריז ולפרסם בכל מקום

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תיבות דתורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה (כנ"ל . .), ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחזורים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני גאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובפשטות: להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאן"א מישאל "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

[ויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלימות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישאל², ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'].

(משיחת ש"פ ראה, א' זר"ח אלול, ה'תנש"א – מוגה)

(1) ס"ה בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 771). מלבדו עוד רבים מבני"י, ובפרט בנוגע להגאולה
(2) כאור"א מישאל הוא מציאות חשובה (ובודאי האמיתית והשלימה, שאפילו יהודי אחד לא יסאר בגלות ח"ו, כי אם, "כל יושבי עלי"). שאינה בטילה, ח"ו, "קבוע לא בטל") גם כשישנם

לראות בכל פעולה את התכלית – הכנה לביאת משיח

כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמאמינים, מחכים ומצפים לביאת המשיח ובנין ביהמ"ק תיכף ומיד ממש, אזי משתתפים בהקרבת התמיד בבוקר – כשמשיח צדקנו יבוא בבוקר; וגם עכשיו כשנמצאים כבר בין הערביים, זמן תפלת מנחה (שהתפללנו זה-עתה) – לא ממתנים לזמן תפלת ערבית, אלא תיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, יחד עם ביהמ"ק, ומספיקים ("מ'כאפט אריין") להקריב התמיד של בין הערביים (שזמנו עד שקיעת החמה).

ובהתאם לכך צריכה להיות ההנהגה בפועל – לראות ("ראה") בכל פעולה ופעולה את התכלית והמכוון דהכנה לביאת משיח צדקנו והקרבת הקרבנות בביהמ"ק.

ובהדגשה יתירה בנוגע למצות הצדקה – שזמנה כל היום כולו (דלא כתפלות היום, שכל תפלה שייכת לזמן מסויים במשך היום) – שהיא בדוגמת הקרבת קרבן בביהמ"ק, כי ענינו של קרבן הוא שיהודי לוקח מצאנו ומביא לביהמ"ק בתור קרבן לה', וכמו כן כשיהודי מפרש מממונו לעניני קדושה [. .], ה"ז בדוגמת קרבן לה'.

(משיחת כ"ב מנחם-אב, למחנות-קיץ-יומיים ה'תש"נ – בלתי מוגה)

ה. ממשיך הרמב"ם, "וקבץ נדחי ישראל":

רק לאחר שמשיח "בנה מקדש במקומו" יהי קיבוץ גלויות, ואזי תהי' הגאולה.

כך פוסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן הגאולה, ומובן שכונותו אשר כל ענינים אלה יהיו למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים.

מי נותן למשיח את הכח לנצח במלחמות ה'?

1. אך התחלת כל הסימנים הוא – "הוגה בתורה . . כדוד אביו":

משיח יהי' בשר ודם, "מבית דוד", אשר יהי' תחילה "הוגה בתורה . . כדוד אביו", הוא ילמד תורה כמו "בטלנישער איד", כמו דוד המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי' – שר הצבא – למלחמה.

דלכאורה צריך להבין: הרי דוד הי' מלך, אם כן יהי' עליו לשבת ב"מפקדה הראשית" ("העד-קווארטערס" כמו שקוראים לזה כאן), ולערוך תוכניות וכו'? אף על פי כן, כאשר יואב יצא למלחמה יהי' דוד עסוק בלימוד התורה, "לטהר אשה לבעלה"²², שכאשר הגיעה יהודי' עני' לשאול האם היא טהורה לבעלה, הוא עזב את כל עניניו ועיין בספרים וכו', כדי לפסוק הלכה האם היא טהורה לבעלה או לא!

אע"פ שישנו גם הרמז ב"לטהר אשה לבעלה" שקאי על לטהר כנסת-ישראל להקב"ה – בכל זאת ישנו גם הפירוש **כפשוטו**: שכאשר הגיעה אשה לשאול שאלה הוא עסק בזה בעצמו, למרות שהי' יכול לשלחה לרב, לדיין, לבחור שזה עתה קיבל סמיכה, אעפ"כ עסק בזה בעצמו – כזה דבר יקר לתת למישהו אחר? חס ושלום! הוא רוצה לעשות זאת בעצמו – "לטהר אשה לבעלה" – אשר עי"ז "ונקתה ונזרעה זרע"²³, ודוקא עי"ז מגיעים גם לפירוש הפנימי ב"לטהר אשה לבעלה".

ועי' שדוד עסק בלימוד התורה, ובאופן של "לטהר אשה לבעלה" (ולא בכדי לחדש חידושים וכו'...) – ניתן הכח ליואב לנצח במלחמות!

ועל-דרך-זה – כאשר ילדה קטנה מדליקה נרות שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד שלוחם מלחמת ה', שהוא ינצח!!

2. וזהו סדר הענינים אשר אומר הרמב"ם:

תחלה "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה . . כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה", ואחר כך "ילחם מלחמות ה'" וינצח, ואחר כך "בנה מקדש במקומו" – משיח יבנה את בית המקדש, ולא זה שרוצה לשבת על הכסא, ועל-אחת-כמה-וכמה לא זה שמטהר ממזרים, רחמנא ליצלן – ורק אז "קבץ נדחי ישראל" – "הרי זה משיח בודאי!"

ואז בודאי יקויים "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגו' לעבדו שכם אחד"²⁴, "והיתה לה' המלוכה"²⁵, "ודבר אלוקיני יקום לעולם".

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ה – בלתי מוגה)

העולם בפועל, "ויהי כן"⁹, שביום הרביעי נתלו המאורות "ברקיע השמים"⁷ בכדי שיהי' "להאיר על הארץ"⁹, "את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה"⁶, כלומר, שהן ביום והן בלילה ישנו מאור ברקיע שמאיר על הארץ.

במילא מובן, שאפילו כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות (שנמשל ללילה), ישנו הכח ל"דאה", כיון שגם אז ישנו ברקיע ה"מאור" שמאיר על הארץ.

ובפרט כפי שהי' קודם מיעוט הירח (ביום הרביעי, שמצד זה זקוקים ל"והביאו עלי כפרה") – שאז גם הלבנה (לממשלת הלילה) היתה המאור הגדול ("שני המאורות הגדולים"); אבל גם לאחר המיעוט, היא עדיין "מאור הקטן" שתפקידה הוא "להאיר על הארץ", ובמילא זה נותן את האפשרות ל"דאה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(9) בראשית שם, טו.

סדר התגלותו של מלך המשיח לפי הרמב"ם

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר הרמב"ם מדבר אודות סדר התגלות משיח¹, הוא מפרט בזה כמה וכמה סימנים [אשר לא מוצאים במקום אחר שיאמר כל כך הרבה סימנים]:

"יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה" – משיח יהי' כזה שאיננו מתפעל מדמוקרטי', אלא "יכוף כל ישראל", כלומר, משיח לא יעמיד להצבעה האם לנהוג בהתאם ל"דבר הוי"² זו הלכה³ או לא, אלא הוא יודע אשר "דבר אלוקיני יקום לעולם"⁴. תחילה יעשה את עבודתו בדרכי נועם ודרכי שלום אך אחר כך "יכוף כל ישראל".

ב. ממשיך הרמב"ם, "וילחם מלחמות ה'":

כאשר אומרים "מלחמה" סתם הרי הכוונה למלחמת הארץ, אך כאן קורא הרמב"ם למלחמה זו "מלחמות ה'" – וצריך להבין: מדוע כאן מדייק לומר "מלחמות ה'" (ובפרט שלהלן⁵ לגבי מלחמת גוג מגוג מזכיר רק "מלחמה" סתם)?

והביאור בזה:

הדיוק ב"מלחמת ה'" הוא, שמלחמה זו אינה בגלל שהמשיח מעוניין בשטח זה או אחר, אלא מה שנוגע לו הוא "מלחמת ה'" – מכיון שהקב"ה אמר בברית בין הבתרים⁶ "לזרעך

(1) הל' מלכים ומלחמותיהם פי"א ה"ד. (4) ישעי' מ, ח.
(2) עמוס ח, יב. (5) פי"ב ה"ב.
(3) שבת קלח, ב. (6) לך לך טו, יט.

(22) ברכות ד, א. (24) צפני' ג, ט.
(23) נשא ה, כח. (25) עובד' בסופו.

נתתי את הארץ הזאת", ובאופן של "אחוזת עולם"⁷, זאת אומרת, שארץ ישראל לגבולותי מוכרחת להיות אצל היהודים; והיות ו"דבר אלוקיני יקום לעולם" – במילא אסור להחזיר זאת לגוי, משום שהקב"ה אמר שזה שייך ליהודים⁸. אמנם לא יותר מגבולות ארץ ישראל, אך גם לא פחות – ארץ ישראל לגבולותי מוכרחת להיות בידי בני ישראל.

ובאם נותנים זאת לגוי – עוד עוברים בזה על הלאו ד"לא תחנם"⁹, שאסור לתת לגוי חני' בארץ. אין-הכי-נמי שהוזהרנו "אל תתגרה בגוי קטן"¹⁰, על-אחת-כמה-וכמה בגוי גדול; ובנוסף לכך ישנו הענין ד"שלוש שבועות וכו' שלא יעלו בחומה"¹¹ – אבל לאחר שארץ ישראל נמצאת כבר ביד ישראל אסור לתת ממנה לגוי משום "לא תחנם", ובמילא – לא שייך הענין של "שלוש שבועות" וכו', כי אותן ג' שבועות אינן יכולות לבטל לאו ("לא תחנם").

ומה שלפני עשר שנים לא ה' המצב כך – כי אז עדיין לא נתברר שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה אשר ארץ ישראל תהי' ביד ישראל, אבל לאחר שראו שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה שהיא תהי' ביד ישראל, אסור לתת אותה לגוי משום "לא תחנם"!

כשהקב"ה נתן את ירושלים, חברון, טברי', צפת וכו' ליהודים – אסור לתת אותם לגוי! [באם צריך הוכחה שהרמת יד נגד "דבר הוי' זו הלכה" היא דבר אסור (שבעצם הרי זו מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"; אמנם ב"ז'רגון" זה מכונה "הייבן א האנט"¹², אבל פירוש הדבר בלשון הקודש הוא מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"¹³)] – יתבוננו עד היכן זה מתדרדר: אותו אחד הרושם גויים בתור יהודים ואומר שזהו "הישג דתי", הוא גם אומר שתכלית השלימות של ירושלים היא... שיחיו שם יהודים עם גויים בשלום!... כשאמר זאת היו בירושלים 65 אלף ערבים ולא יותר מאשר (להבדיל) מאה יהודים!¹⁴ ועכשיו כבר ראו איזה צרות היו מאותם ערבים, ועד כמה צריך לשמור שם וכו'; הרי בזמנו (לאחר מלחמת ששת הימים) רצו הערבים לצאת משם, ולא נתנו להם לצאת משום "מה יאמרו הגויים", והבטיחו וגם נתנו להם כסף וכו' כדי שיוכלו להסתדר ושתהי' להם חני' בארץ – היפך הלאו של "לא תחנם", ולאחרי כל זה הוא אומר שזהו "הישג דתי"!

וזה מה שהרמב"ם אומר "וילחם מלחמות ה'", כי למשיח נוגע מה שהקב"ה אומר, ומאחר שהקב"ה נתן זאת ליהודים ו"דבר אלוקיני יקום לעולם" – במילא, כל מה שנכלל בגבולות ארץ ישראל צריך להשאיר אצל יהודים, וחל על זה הלאו ד"לא תחנם"¹⁵!

ומה שמחוץ לגבולות א"י אין על זה הלאו ד"לא תחנם", ואם מוכרחים היכן שהוא

(7) שם יז, ח.

(8) וראה בראשית א, א בפרי"ז: "כל הארץ של הקב"ה היא... ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

(9) ואתחנן ז, ב. פרי"ז עה"פ. ע"ז כ, רע"א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"י ה"ג-ד. טושו"ע י"ד סקנ"א ס"ח ואילך.

(10) ראה פסחים ק"ג, א.

(11) כתובות ק"א, א.

(12) = הרמת יד.

(13) וראה שיחת אחש"פ התשל"ד ("יחי המלך" שו ע' 11 ואילך) שגם אלו הנמנעים מהצבעה (אודות החוק "מיהו יהודי") ומתנהגים באופן ד"כבשו פניהם בקרקע"

(סנהדרין יט, סע"א) – הרי בזה הם נותנים יד לאלו הלוחמים נגד "דבר הוי' זו הלכה".

(14) ראה שיחת ש"פ ב התשל"ו ("יחי המלך" שמו ע' 17): "זה שרושם גויים כיהודים מתפאר שירושלים היא "עיר השלום" שיהודים וגויים חיים בה יחד, בה-בשעה (שפעם גרו בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים בה 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם".

(15) ולהעיר מהשק"ט מהם גבולות ארץ ישראל (ראה אנציקלופדיה תלמודית ערך א"י).

"לתקוע" גויים – זה יכול להיות בסני, אבל לא בארץ ישראל.

אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אין צורך אפילו ללחום

ג. וממשיך הרמב"ם – וינצח:

כלומר, אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אזי אין צורך אפילו ללחום, אלא מנצחים בדרך ממילא – "תפול עליהם אימתה ופחד"¹⁶, שכן כך אמר הקב"ה בברית בין הבתרים; וכמו שנאמר¹⁷ "אלה ברכב ואלה בסוסים (ואלה בניציגים בכנסת, אבל) ואנחנו בשם ה' אלוקיני נזכיר" – אם רק ישנו "ואנחנו בשם ה' אלוקיני נזכיר" אזי "יעננו ביום קראנו"¹⁸.

וגם הגויים יודעים זאת, עד כדי כך שכאשר הם עושים שבועה – עם היות שיש בזה עניין ה"שיתוף" כי בשעת מעשה הם אווזים דבר אשר על פי דין צריך לשורפו וכו' – אבל ביחד עם זה הם אווזים גם את הפסוק "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקיני נזכיר", כלומר שהם בעצמם מודים שזה אמת!

ד. וממשיך הרמב"ם – "ובנה מקדש במקומו":

אפילו אם ה' "ילחם מלחמות ה'" וינצח, עדיין אין זו ראי' שזהו משיח והגאולה כבר הגיעה, כי יכול להיות שזו רק הצלה של יהודים, הצלה של שטח באה"ק, אך עדיין לא הגאולה;

– וכפי שהרמב"ם אומר¹⁹ שעל אדמת ארץ ישראל צריכים תמיד להיות יהודים, ולא ה' מעולם זמן שלא היו יהודים בא"י. והרוגצ'ובר מבאר הטעם לזה²⁰: מכיון שבעם ישראל צריכים להיות י"ב שבטים, שזה דוקא כאשר מחשיבים את אפרים ומנשה לב' שבטים, ומאחר שחלוקת מנשה ואפרים תלוי' בענין חלוקת הארץ – כי בנוגע לענין זה החשיבו לב' שבטים – נמצא שתמיד חייבים להיות יהודים באה"ק, שהרי באם בטל הענין של ישיבת א"י, בטלה ממילא החלוקה של אפרים ומנשה, וישנם רק י"א שבטים –

במילא יכול להיות שזוהי הצלה לעם ישראל, של שטח בארץ ישראל, אבל לא הענין של משיח.

ולכן אומר הרמב"ם שהסימן של משיח הוא "ובנה מקדש במקומו" – לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של יהודים, והוא יחיל' את חייו כמנהיג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון – זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו"²¹.

(16) בשלח טו, טז.

(17) תהלים כ, ח.

(18) שם, י.

(19) סהמ"צ מ"ע קנג.

(20) צפע"ז הוריות ו, ב.

(21) להעיר מקונטרס "בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן

שבנין המקדש הוא במקומו? ולא יאידך, למה אינו מפרש המקום, 'ובנה מקדש בירושלים' – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני" ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים. . בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני") לירושלים". וראה שם בהע' 38.